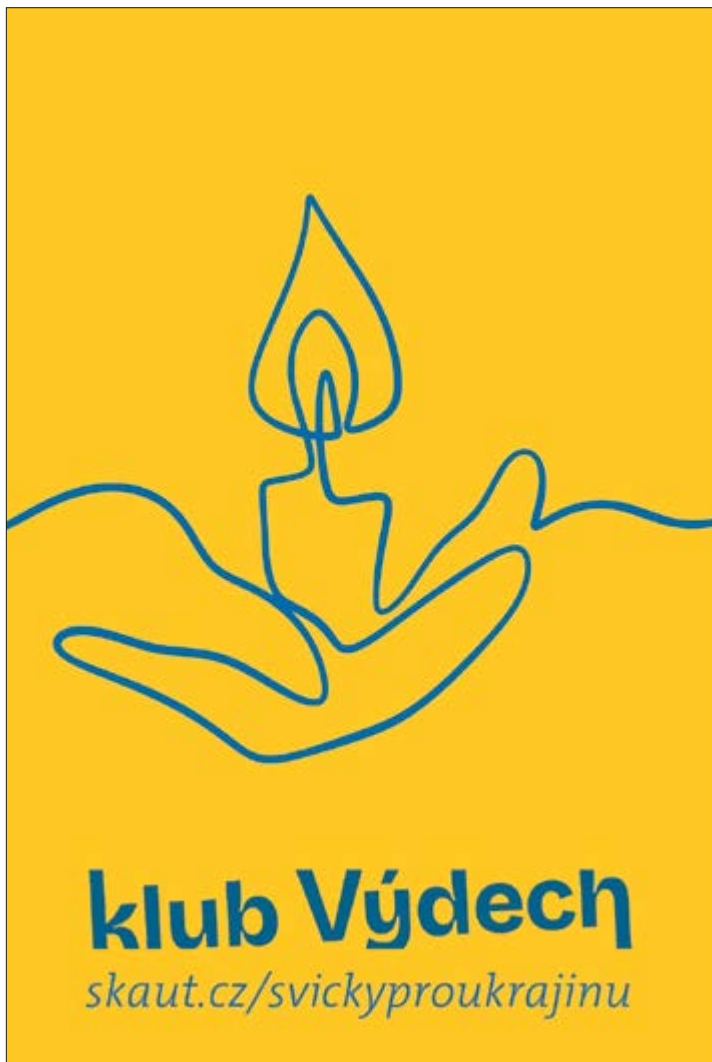
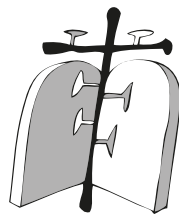

katakomby

Sborový dopis vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

V neděli 23. února 2025 budeme vyrábět svíčky pro Ukrajinu.

Štěpné kázání (2)

Editorial (3)

Jordan se představuje (5)

Výstava Diakonie

ČCE ve sboru:

Světový étos (6)

Další program

v Klubu Výdech (7)

Výroční sborové

shromáždění (7)

Světlo a teplo pro

Ukrajinu (7)

Zprávy ze setkání

staršovstva 8. 1. 2025 (8)

Koncert Špejchar

ve Výdechu (8)

Literární soutěž pro

žáky a studenty:

Důstojnost ve chvílích,

kdy ztratíme půdu

pod nohama (9)

Měli jsme tu hosta (10)

Večerníčky v tanci aneb

Báječnéj bál 2025 (10)

Seniorská dovolená

Pražského seniorátu

v Chotěboři (11)

Recept: Zelný závin (12)

**Únor
2025**

Štěpné kázání

pronesla biskupka episkopální církve Mariann Edgar Budde při příležitosti druhé inaugurace prezidenta Trumpa. Otiskujeme ho zde celé v překladu Alexandra Fleka. Část jejího kázání zazněla také při našich bohoslužbách 26.1.2025

„Slova mých úst a rozjímání všech našich srdcí kéž jsou ti přijemná, ó Bože, neboť ty jsi naše síla a náš Vykupitel.“ Amen.

Prosím, posadte se. Znovu chci vřele přivítat vás všechny, kdo jste se shromáždili v tomto domě modlitby, i vás, kdo se k nám připojujete prostřednictvím přímého přenosu. Shromáždili jsme se tu jako jeden národ, abychom se modlili za naši jednotu – ne za politickou nebo jinou shodu, ale za takovou jednotu, která vytváří společenství a přesahuje všechnu naši rozmanitost a rozdílnost: za jednotu, která slouží ku prospěchu všech.

Jednota v tomto smyslu je základní podmínkou, aby lidé mohli žít svobodně a společně ve svobodné společnosti. Je skálou, na níž lze stavět, jak řekl Ježíš – a v tomto případě na ní lze stavět národ. Není to konformita, není to triumfalismus, není to zdvořilá malátnost nebo pasivní netečnost pramenící z vyčerpání. Jednota není stranická; je to naopak způsob, jak být spolu na jedné lodi. Jednota zahrnuje a respektuje naši rozdílnost, učí nás akceptovat odlišné pohledy a respektovat zkušenosti druhých jako platné a hodné úcty.

Díky ní můžeme v našich komunitách i v mocenských pozicích projevovat skutečný zájem o druhé, i když spolu třeba nesouhlasíme. Lidé v celé naší zemi, kteří zasvětili svůj život pomoci bližnímu, dobrovolníci, kteří navzdory všem rizikům pomáhají obětem přírodních katastrof – takoví lidé se těch, kterým pomáhají, nikdy neptají, koho podpořili v minulých volbách nebo jaké postoje zastávají k té či

oné otázce – a my si z nich můžeme vzít ten nejlepší příklad.

Jednota totiž vyžaduje obětavost, tak jako i láska vyžaduje obětavost – sebevydání za druhé. Ježíš Nazaretský nás ve svém Kázání na hoře vyzývá, abychom milovali nejen své bližní, ale dokonce i své nepřátele; abychom se modlili za ty, kdo nás pronásledují; abychom byli milosrdní jako je milosrdný náš Bůh; abychom odpouštěli druhým jako Bůh odpouští nám.

Ježíš stále znovu a znovu přijímal ty, které tehdejší společnost zavrhovala – a já musím uznat, že takto široké pojetí jednoty představuje nesmírně vznešený ideál a modlitební úkol. Sejit se k modlitbám za jednotu je krásné a není nic lepšího, zač bychom mohli našeho Boha prosit. Naše modlitby za jednotu ale mnoho nezmohou, pokud svými činy naopak prohlubujeme naše vzájemná rozdělení. Písmo svaté hovoří velmi jasně o tom, že naše modlitby nedělají na Boha valný dojem, pokud nejsou spojeny s činy. Bůh na nás dopouští důsledky našich činů – na tom, co konáme, totiž nakonec vždy záleží víc než na tom, jakými slovy se modlíme.

My, kdo jsme se dnes sešli v této katedrále, nezavíráme oči před naší politickou realitou: střetávají se v ní konkurenční zájmy mocných a bohatých, rozcházejí se názory na to, jakou Ameriku si přejeme, a narážíme na celé spektrum silně zastávaných postojů a představ, jak postupovat dál. Ano, ve volbách bývají vítězové a poražení. Přijatá rozhodnutí budou určovat další směr vládní politiky a priority v zacházení

s veřejnými zdroji. Je zřejmé, že v demokracii se sny a naděje každého z nás nenaplní během jednoho zasedání Kongresu, během jednoho prezidentského období, nebo ani během jedné generace. Znamená to, že některé modlitby některých z nás nebudou vyslyšeny tak, jak bychom si přáli. Pro některé lidi ale bude ztráta jejich nadějí a snů znamenat mnohem více než jen politickou porážku. V sázce je jejich rovnoprávnost, jejich důstojnost a jejich živobytí.

Je vzhledem k tomu všemu jednota mezi námi vůbec možná? Mělo by nám na ní vůbec záležet? Doufám, že ano. Doufám, že nám na ní záleží, protože jinak hrozí, že nás zničí kultura pohrdání, která se v naší zemi rozhostila. Všichni jsme denně bombardováni zprávami generovanými tím, co sociologové začali označovat jako „průmysl hněvu“, v jehož pozadí často stojí vnější síly, které mají zájem Ameriku polarizovat. Pohrdání oponenty je motorem politických kampaní a sociálních sítí – a mnozí z něj velmi profitují – je to ale hrozivý a nebezpečný způsob, jak vládnout zemi.

Jsem věřící člověk obklopený věřícími, a tak s Boží pomocí věřím, že jednota je v naší zemi možná. Nikoli dokonalá jednota – protože jsme nedokonalí lidé tvořící nedokonalou Unii – ale dostatečná. Dostatečná k tomu, abychom i nadále věřili v ideály Spojených států amerických a společně se zasazovali o jejich uskutečnění. Jde o ideály vyjádřené v naší Deklaraci nezávislosti zdůrazňující vrozenou rovnost a důstojnost všech lidí.

Je správné modlit se za Boží pomoc při hledání jednoty – neboť k tomu Boží pomoc opravdu potřebujeme – ale pouze tehdy, jsme-li sami ochotni kultivovat základy, na nichž jednota stojí. Jako se v Ježíšově podobenství staví dům víry nikoli na písku, ale na skále jeho učení, stejně tak musí být pevné základy naší jednoty, aby mohla odolat všem bouřím, které ji ohrožují.

Jaké jsou tedy základy naší jednoty? Dovolte mi s odkazem na naše posvátné tradice a texty uvést alespoň tři.

Prvním základem jednoty je úcta k vrozené důstojnosti každého člověka. Toto nezadatelné právo

/ Editorial

Milí čtenáři, vítajte v únorovém čísle Katakomb. Po lednovém odpočinku dobrovolném, i nedobrovolném se ocitáme v měsíci únoru, ve kterém se zase trochu život rozeběhne. Možná i trochu nečekanou cestou.

Předně jsme rádi, že pražský seniorát a potažmo náš sbor od léta posílí nový seniorátní farář, Jordan Tomeš. Jsme za něj moc rádi a mohu říci, že po osobním setkání z něj staršovstvo bylo nadšené. Více o něm si můžete přečíst hned v prvním článku. Naplno se s ním potkáme zhruba od léta.

Zveme vás také na různé akce ke konci měsíce, první koncert ve Výdechu, a to kapely Špejchar plus, kterou doporučuje Josef Bartošek, nebo na setkání s ex-velvyslankyní Evou Filipiovou. Ty mladší z nás, ve věku 10-21 let, bychom rádi podpořili v účasti v literární soutěži vypisované evangelickou církví. Letošním tématem je „Důstojnost ve chvílích, kdy ztratíme půdu pod nohama“. Mně už je více, takže ani do soutěže, ani sem asi nic psát nebudu, ale jako podnět k zamyšlení to ráda přijmu. Konec konců každý z nás se pravděpodobně dostane do chvíle, kdy půdu pod nohama ztratí, třeba i jen na chvíli. Jak se pak zachováme k těm, kteří se do problému dostanou? A jak bychom se zachovali k sobě, kdybychom klesli na kolena? Byl by v tom nějaký rozdíl? Spousta otázek, na které nejsou jasné odpovědi. Tak vám na konec editoriału jen popřeju, abyste měli pevnou půdu pod nohama, ideálně skálu a ne písek. A pokud to bude tekutý písek, tak ať zase najdete pevnou zem!!

Marika Vojtíšková

všech lidí jakožto dětí jediného Boha vyznávají všechny zde zastoupené náboženské tradice. Ctít důstojnost druhého ve veřejném diskurzu znamená odmítnout zesměšňovat, shazovat nebo demonizovat ty, s nimiž se názorově rozchážíme. Znamená to s respektem diskutovat o našich odlišnostech a hledat, na čem se shodneme – a pokud se shodnout nemůžeme, důstojnost si žádá, abychom zůstali věrní svému přesvědčení a nepohrdali těmi, jejichž přesvědčení je jiné.

Druhým základem jednoty je pravdivost v soukromí i na veřejnosti. Pokud nejsme ochotni být pravdiví, nemá smysl modlit se za jednotu – naše činy pak působí proti našim modlitbám. Ano, můžeme zažívat chvilkový falešný pocit jednoty s některými, ale nikoli onu širší a pevnější jednotu, kterou potřebujeme, abychom obstáli před výzvami, jimž nyní čelíme. Jistě, ne vždy víme, kde je pravda, a pravda dnes bývá často zpochybňována. Když ale pravdu známe, je naší povinností mluvit pravdu, a to i tehdy – a právě tehdy – když nás to bude něco stát.

A konečně třetím základem jednoty, který dnes chci zmínit, je pokora, kterou všichni potřebujeme, protože jsme všichni jen omylní lidé. Chybujeme, říkáme a děláme věci, kterých později litujeme, máme své slepé skvrny a předsudky a možná jsme sobě i ostatním nejnebezpečnější, když jsme nade všechnu pochybnost přesvědčeni, že máme absolutní pravdu a ten druhý se absolutně mylí. Pak už jsme totiž jen krůček od toho, abychom si sami dali nálepku „dobří lidé“ a těm druhým „špatní lidé“. Jenže pravda je taková, že všichni jsme prostě lidé. Všichni jsme schopni dobra i zla. Alexandr Solženicyn kdysi výstižně poznamenal, že hranice, jež dělí dobro od zla, nevede mezi státy, spo-

lečenskými třídami ani politickými stranami, ale protíná srdce všech lidí – srdce každého člověka. Čím více jsme si toho vědomi, tím více v sobě dáváme prostor pokorě a vzájemné otevřenosti, jež překleňuje všechny naše odlišnosti. Ve skutečnosti jsme si totiž mnohem podobnější, než se zdá, a jedni bez druhých se neobejdeme.

Modlit se za jednotu při slavnostních příležitostech jako je ta dnešní, je poměrně snadné. Mnohem těžší je tuto jednotu žít, když v soukromí i na veřejnosti narážíme na hluboké rozdíly mezi námi. Bez jednoty bychom svůj národní dům stavěli na písku. Pokud však budeme usilovat o jednotu zahrnující naši rozmanitost a překonávající naše neshody, pokud budeme stavět na pevných základech důstojnosti, pravdivosti a pokory, bez nichž taková jednota není možná, pak můžeme každý svým dílem přispět k naplnění amerických ideálů a snů v naší době.

Závěrem mi dovolu ještě prosbu, pane prezidente. Miliony lidí ve vás vložily důvěru a jak jste včera řekl národu, sám jste pocítil prozřetelnou ruku milujícího Boha. Ve jménu našeho Boha vás žádám, abyste projevil milosrdenství vůči lidem, kteří teď v naší zemi mají strach. V rodinách demokratů, republikánů i nezávislých voličů jsou gayové, lesby a transgender děti, z nichž některé se teď bojí o život – stejně jako lidé, kteří sklízají naši úrodu a uklízejí naše kanceláře, kteří pracují v našich drůbežárnách a masokombinátech, kteří po nás myjí nádobí v restauracích a slouží noční směny v našich nemocnicích.

Nemají možná občanství nebo patřičné doklady – ale naprostá většina přistěhovalců nejsou zločinci. Platí daně a jsou to naši dobří sousedé, věrní členové našich farností a mešit, synagog, gurudvár

a svatyní. Žádám vás, pane prezidente, abyste projevil milosrdenství vůči lidem v našich komunitách, jejichž děti se bojí, že budou odebrány svým rodičům. Žádám vás, abyste pomohl lidem prchajícím před válkami a pronásledováním ve svých zemích, aby našli soucit a přijetí zde u nás. Náš Bůh nás učí, že máme být milosrdní k cizincům, neboť jsme všichni v této zemi také kdysi byli cizinci.

Kéž nám Bůh dá sílu a odvahu ctít lidskou důstojnost každého jednotlivce, říkat pravdu v lásce a žít v pokoře před druhými i před naším Bohem pro dobro všech lidí – pro dobro všech lidí v této zemi i na celém světě. Amen.

Přeložil **Alexandr Flek**: Biblion,
26.1.2025; <https://blog.biblion.cz/>

Jordan se představuje

V průběhu letošního roku obohatí náš sborový život nová tvář. Farář Jordan Tomeš nastoupí na pozici pražského seniorátního faráře, díky čemuž ho budeme pravidelně vídat třeba na našich nedělních bohoslužbách či na aktivitách klubu Výdech. Abychom Jordana členům našeho sboru představili, poprosili jsme ho formou krátkého rozhovoru o pár vět.

Jordane, odkud pocházíš?

Můj táta byl farář, jeho táta byl farář a jeho táta byl farář... takže tak nějak ode všad. Narodil jsem se v Opavě, ale dětství jsem prožil na Valašské vesnici. Během puberty jsme se přestěhovali do Lanškrouna ve východních Čechách a pak jsem šel rovnou na teologii do Prahy. Pak ještě vikariát v Poděbradech a následné první tři roky farářování ve sboru v Berouně. Takže – kam patřím, vlastně nevím! Ale moc se těším na další zastávku u vás ve Vršovicích, kde jsem během studia teologie bydlel. V něčem to pro mě tudíž je trochu „návrat domů“.

Jaké role hraješ ve svém životě nyní?

Dobrá otázka! V roce 2023 jsme se kvůli manželčiným studiím pár měsíců po svatbě přestěhovali do Amsterdamu, takže kromě manžela (stále ještě) v zácvičku by jedna role mohla být, slovy Starého zákona: host v cizí zemi. Práci v církvi jsem tady nenašel, takže asi hrají i roli jakéhosi bludného faráře, který získává zku-

šenosti – jak se říká v oblíbené pohádce – „kde se dalo, pantáto převore“. Pracuji nyní v administrativě (HR) a po večerech rozvážím jídlo na kole, to mě hodně baví. Jinak taky určitě hraju role ranního roze-spalce, večně začínajícího studenta gastronomie, občasného hudebníka či milovníka svrchně kvašených piv.

Slyšel jsem, že v Amsterdamu také studuješ misijní práci místní evangelické církve. Můžeš nám to trochu přiblížit?

Holandští evangelíci sledovali, jak na misii jdou v Británii, a následně přišli

s konceptem nazvaným „průkopnictví“. V jádru je myšlenka jít z tradičních kostelů ven k lidem a k tomu, co potřebují či čemu se věnují. Na začátku je vždycky otázka: komu se chceme věnovat a co těmto lidem můžeme nabídnout? Když tohle víme, je mnohem jednodušší jít lidem naproti. Líbí se mi, že díky tomu tady vznikají společenství, která jsou pevně zakotvena přímo v kontextu lidských životů. Lidé se pak v kostelech setkávají třeba při odpolední kávě, při učení se novému jazyku nebo při komunitní večeři v sousedství. Lidé mezi sebou přirozeně naváží vztahy a čtvrt, kde bydlí, ztrácí něco ze své anonymity. A kdo má zájem, přijde i na nedělní bohoslužbu či na jinou, více duchovně zaměřenou aktivitu.

Holandané se inspirovali v Anglii, a teď myšlenku průkopnictví zase zkoušíme od Holanďanů přebrat my v ČCE. Těším se, co z toho bude – a váš klub Výdech má k tomuhle určitě nakročeno.

Na co z farářské práce se těšíš nejvíc?

Nejvíc se těším na obnovu starých a budování nových vztahů, na soustředěný ponor do biblického textu, na objevování (pro mě) neznámých sborů seniorátu, na experimentování ve Výdechu a na to, jak mě ve Vršovicích obohatíte.:

A kdy se my můžeme těšit na tebe?

To se ještě uvidí! Nejspozději v září, možná i dřív.

Výstava Diakonie ČCE ve sboru: Světový étos

Jsmo přesvědčeni, že otevřený a spravedlivý přístup k cizincům je nedílnou součástí světového etického dědictví a klíčovým předpokladem míru mezi národy.

Náš program práce s migranty proto pro vás díky finanční podpoře Česko-německého fondu budoucnosti a ve spolupráci s německou Nadací Weltethos přichystal zajímavou výstavu, která představí hlavní myšlenku světového etického minima, takzvaného Světového étosu.

Slovo k výstavě Světový étos

Všechna světová náboženství se shodnou na společné etice. Proto zásada: neďalej jiným to, co nechceš, aby oni dělali tobě, se stala obecně uznávaným zlatým pravidlem. A miluj bližního svého jako sebe sama pak jeho vrcholem.

Prof. Hans Küng zasvětil mezináboženskému dialogu celý svůj život. Jeho knihy

Křesťanství a hinduismus, Křesťanství a islám, Křesťanství a buddhismus, Křesťanství a náboženství Číny, případně Po stopách světových náboženství, vyšly i v češtině.

Myšlenky „světového étosu“ prvně oficiálně formuloval již Parlament světových náboženství, který se sešel v roce 1893 v Chicagu a mezi zúčastněnými byli i Virchand Gandhi (džinismus), Anagarika Dharmapala (buddhismus), Swami Vivekananda (hinduismus), G. Bonet Maury (křesťanství), Mohammed Alexander Russell Webb (islám) a řada dalších. Na něj pak o sto let později navázalo další setkání v Chicagu, které vytyčilo zásady „globální etiky“ z velké části formulované

právě Hansem Küngem. Myšlenky na společný všelidský étos, bez něž se společnost dříve či později rozpadne, nezničily ani dvě obudné světové války, které se mezitím odehrály a které uvrhly milióny lidí do skepsce.

Výstava, kterou máte možnost shlédnout reflektuje celý tento složitý a turbulentní vývoj postoje jednotlivých náboženství, jejich politické i fundamentální aspirace a dává nám nejen nepřehledné množství informací, ale poskytuje i dostatečný prostor pro vlastní reflexi.

Je rozhodně počinem, který by neměl ujít vaší pozornosti. Výstava bude u nás ve sboru během února a března.

Mgr. Ing. Josef Bartošek, Ph. D.

Více o projektu Diakonie ČCE DOMA najdete zde: <https://doma.diakonie.cz/>

Další program v Klubu Výdech

V úterý 4. března v 18.00 přijde do Klubu Výdech povídat bývalá velvyslankyně v Sýrii a evangelička Eva Filipiová.

Eva Filipi je bývalá česká diplomatka, v letech 1991 až 1996 chargée d'affaires ČR v Iráku, mezi roky 1997 až 2002 velvyslankyně ČR v Libanonu, v období 2004 až 2010 v Turecku a v letech 2010 až 2023 v Sýrii.

V letech 1962 až 1967 vystudovala obor Blízkovýchodní studia na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Svému oboru se pak věnovala i při zahraničních pobytech v letech 1967 a 1979 na Bourghiba institutu cizích jazyků na Univerzitě v Tunisu a v roce 1968 na německé Univerzitě v Münsteru. V roce 1981 složila rigorózní zkoušku na FF UK v Praze a získala titul doktorky filozofie (PhDr.).

V roce 2016 obdržela Medaili za zásluhy I. stupně.

Velvyslankyní v Syrské arabské republice byla až do konce října 2023. Od diktátora Bašára Asada

Výroční sborové shromáždění

Letošní výroční sborové shromáždění je naplánované na **neděli 23. března**. Proběhne standardně po bohoslužbách v Tulské. Detailní program, včetně navrhovaného rozpočtu představíme v příštím čísle, ale budeme rádi, když si toto datum označíte a přijdete. VSS je občas zdoluhavé a nezáživé, ale málokdy jindy si můžete udělat celkový přehled o našem sboru. (A, natvrdo řečeno, utéct můžete vždycky. :-)

Světlo a teplo pro Ukrajinu

Obyvatelé Ukrajiny prožívají už čtvrtou válečnou zimu a věci, které my považujeme za samozřejmost, jsou pro ně teď vzácností. Kvůli ruské agresii je část infrastruktury zničená a řada oblastí je bez elektřiny. Lidé, kteří měli ve zvyku topit si dřevem, nemohou kvůli ruským dronům a minám chodit sbírat materiál na topení. Je tak těžké se zahřát, uvařit si jídlo, posvítit si. Podle skautského vzoru budeme vyrábět svíčky v plechovce. Postup je jednoduchý a s malou pomocí ho zvládně každý. Svíčky budeme vyrábět **v neděli 23. února** po bohoslužbách v klubu Výdech.

Koncert Špejchar ve Výdechu

Když jsem skupinu Špejchar plus zval do Prčice podruhé, řekla mi skromně Iva: „Myslím, že jednou za rok je tak akorát.“ Nebylo; přišlo ještě více lidí než poprvé. Od té doby se tato skupina, která vás nenápadně přenesla do skotských a irských morů, na břehy lochs, kde znovu nacházíte věčné sny o lásce i životě, stala kultovní skupinou přičického sboru. Zázitek z jejich interpretace skotské, irské a vůbec severské hudby je tak silný, že až vylezete po jejich koncertu z „Výdechu“, budete mít autentický pocit, že vás poštípalý midges. Určitě přijďte a vezte si repellent. Midges v zimě?!

Přijďte si je poslechnout
26. února od 18:00.

Josef Bartošek

Eva Filipi, zdroj: Michal Kamaryt/ČTK

dostala a převzala na rozloučenou syrské státní vyznamenání.

V listopadu 2023 obdržela od ministryně obrany Jany Černochové Záslužný kříž ministra obrany ČR III. stupně za významné zásluhy v oblasti diplomacie a mezinárodní bezpečnosti.

Zdroj česká wikipedia

Rádi bychom v těchto rozhovorech se zajímavými a někdy i provokativními hosty pokračovali i další úterý až do konce školního roku.

Zprávy ze setkání staršovstva 8. 1. 2025

Sborový program pokračuje. Kvůli větší nemocnosti se delší dobu nesešli prvníáci a také dorost. Jakmile budou zdraví, setkávání se doufáme obnoví.

Sloučení s vinohradským sborem?

Těsně před Vánoci staršovstvo obdrželo zprávu z vinohradského sboru, která obsahovala nabídku na opětovné sloučení obou sborů. Byl by to tak návrat ke kořenům vršovického sboru. Zástupci obou staršovstev se sešli ještě před Vánoci a situaci probrali. Následně jsme pak o nabídce živě debatovali na schůzi v lednu. Nakonec jsme se shodli, že chceme s vinohradskými hledat užší spolupráci (společné letní i jiné bohoslužby, akce s konfirmandy atd.), ale na slučování to v tuto chvíli ne-

vidíme. Hlasování bylo jednoznačné 9-0-0. Na únorovém staršovstvu se chceme bavit, jestli toto téma otevřeme na VSS. Následně jsme prostřednictvím Tomášů Vokatého a Jelínka informovali vinohradské staršovstvo a poděkovali jim.

Anketa staršovstva o klubu Výdech

Anketa obsahovala otázky, co bychom chtěli v budoucnu v klubu dělat. Výsledky ankety přineseme v březnovém čísle.

Návštěva faráře Jordana Tomeše

Kandidát na seniorátního faráře, který by výrazně pomáhal ve Vršovickém sboru.

Byl farářem v Berouně, nyní je v Amsterdamu s manželkou, budou se vracet do Prahy (pravděpodobně v létě).

Časový výhled: spolupráce by byla minimálně na dva roky.

jako seniorátní farář by úzce spolupracoval i s vršovickým sborem, tak trochu jako „druhý farář na sboru“.

Z debaty přinášíme tyto postřehy:

- ve sborové práci rád pracuje se všemi generacemi,
- má tříletou farářskou zkušenost z Berouna
- hledá místa, kde se křesťanství vtěluje do života
- má zkušenost z Amsterdamu – spiritualita může být přítomná kdekoli, podpora

netradičních forem církvi (třeba setkávání pejskařů:-) i spirituality (např. křesťanská meditace)

Staršovstvo stojí o člověka, co má svou ideu a chce komunikovat s okolím.

Staršovstvo jednomyslně podporuje spolupráci MOp (potažmo vršovického sboru) s Jordanem Tomešem jako seniorátním farářem.

Hospodaření a sbírky

Průběžný výsledek hospodaření je lepší než jsme očekávali, stav na účtu je v cílové výši.

Iniciativa “Klavír do Tulské” – podáme žádost o mikroprojekt (seniorátní)

Sbírky: Provedené: Seniorátní adventní sbírka, Sbírka pro bohoslovce, vikariát, podporu začínajících kazatelů a další vzdělávání kazatelů

Dlouhodobá sbírka na stavební úpravy v Murmanské – necháme otevřenou, ale nebudeme připomínat v ohláškách

Různé

Odhlučnění Výdechu (perforovaný sololit, minerální vata na strop), práce na víkend minimálně pro 3 lidi, v projektu by měla případná příprava pro reproduktory (uvidíme kdy a zda tam budou), dají se použít ty z Tulské.

Termín příštího staršovstva: 5.2.2025

Literární soutěž pro žáky a studenty:

Důstojnost ve chvílích, kdy ztratíme půdu pod nohama

Jsmě rádi, když máme zázemí a nic nám neschází. ale co když o něj přijdeme? Když ztratíme domov, blízké, svůj komfort...? Dokážeme si zachovat důstojnost? A umíme důstojně jednat s těmi, kteří ztratili půdu pod nohama? S lidmi bez domova, s lidmi na útěku před válkou, s těmi, kteří přišli o sociální status, o práci...?

Evangelická církev vyhláší pod záštitou předsedy senátu Miloše Vystrčilů 4. ročník literární soutěže. Texty lze odevzdávat ve 2 věkových kategoriích, vždy česky nebo ukrajinsky: v mladší kategorii 10-15 let přijímáme vyprávění, úvahu či esej a pro nejlepší práce máme věcné ceny: elektroniku, knihy atd. Ve starší kategorii 16-21 let lze odevzdat esej

či úvahu a autoři 3 nejlepších soutěžních prací si odnesou finanční odměny 5.000, 3.000 a 2.000 Kč. Vítěze vyhlásíme a ocenění předáme 25. března 2025 na lidskoprávní konferenci na půdě senátu parlamentu ČR. Přihlášku i práce přijímáme výhradně elektronicky, a to do 25. 2. 2025 na e-cirkev.cz/soutez. Tam také najdete přesná pravidla

Měli jsme tu hosta

Vždycky koncem ledna, když se v Praze koná týdenní farářský kurz pořádaný Spolkem evangelických kazatelů, nastává mi několikrát potěšení.

Jednak z kurzu samotného, z jeho pestřejšího a nabitějšího programu. Ještě o něco více pak z mnohých přátelských setkání s faráři a kazateli, kteří na kurz do Prahy přijedou – ze všech koutů naší země, ale i z ciziny. A konečně pak z příležitosti blízkého osobního setkání při poskytnutí noclehu někomu z přespolních účastníků kurzu. Už před pár lety u nás takto poprvé po dobu kurzu nocoval náš jmenovec, a vrací se k nám znovu a znovu. Občas k němu přibude i někdo další – třeba loni

jeden farář z Hamburku. Ne že bychom si jich doma nějak moc užili, program kurzu je nabitý a časově náročný. Pro děti školou povinné jde spíš o imaginární hosty: „Cože, on tady už tři dny zase bydlí Benjamin? Jak to, že jsme ho ještě nepotkali?“ Inu, tak si za ním třeba uděláme v létě zase výlet – od loňska farářuje na novém místě, v Proseči. A nebo se vám poštěstí ho potkat třeba napřesrok... *tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly* (Žd 13, 2).

Jan Kučera

Večerníčky v tanci aneb Báječnej bál 2025

V pátek 17. ledna jsem se zúčastnil již tradičního plesu Báječnej bál. Letošní téma, inspirované Večerníčky, přineslo do večera nejen nostalgii, ale také pestrou škálu kreativních převleků.

Každý, kdo zažil alespoň jeden ze třiatřiceti ročníků, které se dosud konaly, ví že k této události konstantně patří podpora dobročinného projektu, téma, podle kterého účastníci volí své kostýmy, zpěv písně Báječnej bál nebo tombola s odměnami od organizátorů – členů pražského seniorátního odboru mládeže.

Mezi novodobé konstanty rozhodně patří doprovodná kapela Cactus Showband,

jež se postarala o skvělou hudební atmosféru. Kapelník publikum jako vždy oslovoval: „Bratři a sestry...“. Další pevné pilíře jsou Kulturní centrum Zahrada, kde se akce koná, a předtančení v podání organizátorů – „somáků“.

Těm patří velké poděkování za precizní přípravu večera. Tato událost je totiž největším setkáním seniorátní mládeže, což potvrzuje i letošní účast více než 120 lidí.

Ačkoli se některé zvyky opakují, každý ročník má svou jedinečnou atmosféru. Přispívají k tomu sami účastníci, kteří si dávají záležet na tematických převlecích. Letos bylo možné potkat například Pata a Mata, Macha a Šebestovou, králíky z klobouku nebo pár motýlů Emanuelů. Ten, který vyhrál soutěž o nejlepší kostým, měl dokonce i opravdová křídla!

Ptáte se, jak se projevil benefiční rozměr večera?

Výtěžek z tomboly ve výši 4055 korun poputuje do střediska Diakonie ČCE ve Svitavách, kde přispěje na stavbu nového komunitního domova pro seniory ve Vendolí.

Tombola nabídla nápadité a často velmi originální výhry, od duše na monocykl,

přes velkou bramboru, až po vstupenku na příští ročník bálu.

Letošní téma věnované Večerníčkům, bylo zvoleno symbolicky – právě letos si totiž připomínáme 60. výročí vysílání prvního Večerníčku.

Rok předtím se bál nesl v duchu Rychlých šípů, jejichž 85. výročí bylo vyhlášeno Skautskou nadací Jaroslava Foglara jako Rok Rychlých šípů.

A co příští rok? Možná se organizátoři inspiroují některým z významných výročí, která nás čekají v roce 2026 – například 135 lety od otevření Petřínské rozhledny a první jízdy lanovky na Petřín.

Přijďte na Báječnej bál za rok a opět si užijete jedinečný večer plný radosti, kreativity a setkání s přáteli! **Adam Hamr**

Seniorská dovolená Pražského seniorátu v Chotěboři

Přijměte pozvání na letošní červnovou seniorskou Chotěboř, která se – DEO VOLENTE – uskuteční ve dnech 14.-22. června 2025, tentokrát pod heslem vzatým z poslední písně Evangelického zpěvníku (označovaného nyní již jako „starý“) číslo 582: „Toužíme v lásce žítí stále...“ (Karel Trusina) Akci pořádá Pražský seniorát a program a celý výjezd připravuje Jaromír Strádal a Leonardo Teca. Přihlašovat se můžete na email: abejas1@seznam.cz

Recept: Zelný závin

Kdo z vás se zastavuje na ve středu ráno na duchovní snídani, se s tímto receptem už asi setkal a mohl si dát dobré a zdravé jídlo s vitamíny, kterých míváme v únoru poskrovnu. Pokud na něj máte chuť, upečte si jej, nebo se ve středu ráno zastavte ve Výdechu, občerstvíte nejen své tělo, ale i svůj žaludek...

Suroviny

1 listové těsto

150 g anglické slaniny/škvarků/uzeného masa (pro vegetariány lze i bez něj)

500 g kysaného zelí

drcený kmín

vajíčko na potřetí

celý kmín na posypání

Mírně zchladlý závin nakrájíme a podáváme

Listové těsto vyválíme na velký plát, asi 3 mm silný.

Těsto poklademe plátky anglické slaniny, vymačkaným kysaným zelím, ochutíme drceným kmínem. Těsto zavineme, potřeme rozkvedlaným vajíčkem, dozdobíme zbytky těsta, ještě jednou potřeme vajíčkem a posypeme celým kmínem.

Přendáme na plech s pečicím papírem a pečeme ve středně vyhřáté troubě (170–180 °C) dozlatova.

Josef Bartošek

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite 1-416

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com aho www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulsá 1

Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,

<http://vrsovice.evangelnet.cz>; [cce.vrsovice](https://www.facebook.com/cce.vrsovice); ČCE Praha 10 - Vršovice

Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo

Návrh obálky: T. Vokatý; Korektury: Z. Beyer; Redakční rada: Z. Beyer, M. Opočenský, M. Vojtíšková

Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč, poštovné 13,80 Kč